

Любити — це віддавати й забувати

Сім'я — це єдиний інститут, створений Богом. Це школа любові, де ми вчимося любити одне одного й жити разом у гармонії. Це тренувальний майданчик, на якому ми будуємо палац миру для всього світу. Саме в сім'ї ми вчимося, як стати чоловіком або дружиною, котрі житимуть заради подружжя, чоловіком або дружиною, які подорожуватимуть вічним шляхом любові. Сім'я є основою миру в усьому світі, і вона має бути тим осередком, у якому діти скажуть: «Ми ніколи не бачили, щоб наші мати й батько сварилися».

У житті бувають найрізноманітніші ситуації. Навіть у найзакоханішої пари можуть бути випадки, коли вони можуть сперечатися одне з одним, злитися й підвищувати голос. Та, коли діти заходять до кімнати, в ту ж мить усе має припинитися. Хай які розлючені чоловік або дружина, у присутності дітей вони мусять спокійно спілкуватися одне з одним. Діти мають вирости, відчуваючи, що їхня сім'я наповнена радістю, а батьки завжди люблять одне одного.

Батьки — другий Бог для дітей. Запитайте своїх малят: «Хто вам подобається більше — Бог чи мама й тато?». Якщо навіть вони скажуть, що їм більше до вподоби мама й тато, то це все одно означає, що вони також люблять Бога.

Найважливіше виховання ми отримуємо в сім'ї. Неможливо знайти щастя і спокій в якомусь іншому місці. Сім'я покликана стати Царством Небесним. Навіть якщо людина володіє неймовірним багатством і славою, або навіть усім світом, але з її сім'єю не все гаразд, вона буде нещасною. Царство Небесне починається в сім'ї. Коли пов'язані істинною любов'ю чоловік і дружина створюють ідеальну сім'ю, вона поєднується з усім світом.

Коли я сидів у в'язниці Данбері, то став свідком цікавого випадку. Роблячи тенісний корт, ми бульдозером вирівнювали схил. Коли йшов дощ, ми чекали, поки він закінчиться, і потім продовжували, як знову виходило сонце. Цей процес, коли ми починали й потім зупинялися, тривав декілька місяців. Одного разу дощ лив двадцять днів поспіль, тому ми не могли працювати. Коли дощ припинився і ми вийшли, щоб знову розпочати роботу, виявилось, що якісь водоплавні птахи звили гніздо серед водяних бур'янів. Це було за кілька метрів від місця, куди ув'язнені ходили тренуватися.

Спочатку ми навіть не здогадувалися, що там є пташка. Її маскування було настільки ідеальним, що пір'я можна було легко прийняти за водяні бур'яни. Ми побачили, що там є птаха, коли вона відклала яйця. Пташка сиділа на яйцях, які були схожі на камінці чорного гравію. Коли пташенята вилупилися, мати літала на пошуки їжі і, принісши її у гніздо, клала в дзьоби пташенят. Однак, повертаючись до гнізда з їжею, вона ніколи не летіла навпростець, а приземлялася неподалік від гнізда і проходила решту шляху. Щоразу птаха підходила до гнізда з іншого боку. У цьому проявлялась її мудрість, щоб іншим було важче дізнатися місце розташування гнізда, де були її діти. Пташенята їли те, що приносила їм мати, і росли. Бувало, коли хтось із в'язнів проходив повз гніздо, мати вилітала й гострим дзьобом відганяла його. Вона боялася, що людина може нашкодити її пташеняткам. Навіть водоплавна пташка розуміє, що таке істинна батьківська любов.

Істинна любов готова відмовитися навіть від власного життя, і в неї немає ніякої користі. Саме завдяки істинній любові пташка була готова пожертвувати навіть власним життям, аби захистити своє потомство. Батьки йдуть шляхом любові, яким би важким він не був. Якщо обставини вимагатимуть, то батьки будуть готові віддати навіть власне життя заради того, кого люблять, це і є істинна любов.

Суть любові полягає в тому, щоб, відкинувши егоїстичні думки, жити заради інших, жертвуючи собою задля чогось більшого. Віддавши, любов забуває про це і продовжує віддавати безперестанно. Любов віддає з радістю. Вона проявляється в материнському серці, коли, тримаючи немовля, мати годує його грудьми.

Батьки готові страждати заради своїх дітей, навіть якщо плавитимуться їхні кістки, і навіть тоді вони не відчуватимуть, що це важка робота. Настільки вони люблять своїх дітей. Істинна любов починається з Бога і приходить до нас від Нього. Отже, коли батьки скажуть своїм одруженим дітям: «Те, що ви подобаєтеся одне одному, це все завдяки зусиллям батьків», — діти мають бути здатними відповісти: «Якби ви не виховали мене й не знайшли для мене такого нареченого, навіть не знаю, що б я робив».

Сім'я — це клунок любові. Коли, прийшовши до Царства Небесного, ми розпакуємо цей клунок, то з нього вийдуть гарні батько та мати, чудові діти, великодушні дідусь і бабуся. Це і є ніщо інше, як клунок любові. Сім'я — це місце, де втілюється Божий ідеал, місце, де завершується Божа справа творіння. Бог хотів створити світ, де панує істинна любов, а сім'я є місцем, сповненим Його любові.

Лиш почувши слово сім'я, ми вже усміхаємося. Адже сім'я — це місце, сповнене справжньої любові до нас. Істинна любов віддає, забуває про те, що віддала, і потім віддає знову. Любов, якою батьки люблять своїх дітей, а бабусі й дідусі — онуків, і є істинною любов'ю. Любов, яка робить людину здатною віддати навіть власне життя заради країни — це і є істинна любов.

Revision #2

Created 25 February 2024 09:24:31 by andres

Updated 25 February 2024 09:25:14 by andres